

LA REVENJA DE L'ESCAMARLÀ

Tot ho veia del color de gos com fuig. I és que darrerament estava ben empipat. Passava una mala ratxa.

Tot va començar quan vaig esternudar a l'Himàlaia amb tanta mala sort que vaig provocar una allau i vaig acabar colgat de neu com si fos una bola de gelat. Després, em vaig passar roncant tota l'expedició a Tanganyika per culpa de la picada d'una mosca tse-tse. I, en acabat, em va mossegar una piranya a l'orella en una expedició a l'Amazones mentre em rentava el cap.

–Espiadimonis confitats! –Això ja passava de mida!

Per postres, quan em van posar una vacuna per a un nou viatge a l'Àfrica, em va fer una reacció ben estranya: primer em vaig tornar lila, després només podia pronunciar la paraula «cacauet» i, finalment, em van venir ganes de fer gimnàstica sueca despullat al carrer. Per sort, els efectes em van passar en veure dos policies que se m'apropaven.

M'havia hagut de vacunar perquè havia de tornar a l'Àfrica. Resulta que havia desaparegut una tribu africana: els dogons. De cop i volta s'havien fet fonedissos. Ningú no sabia on redimonis eren.

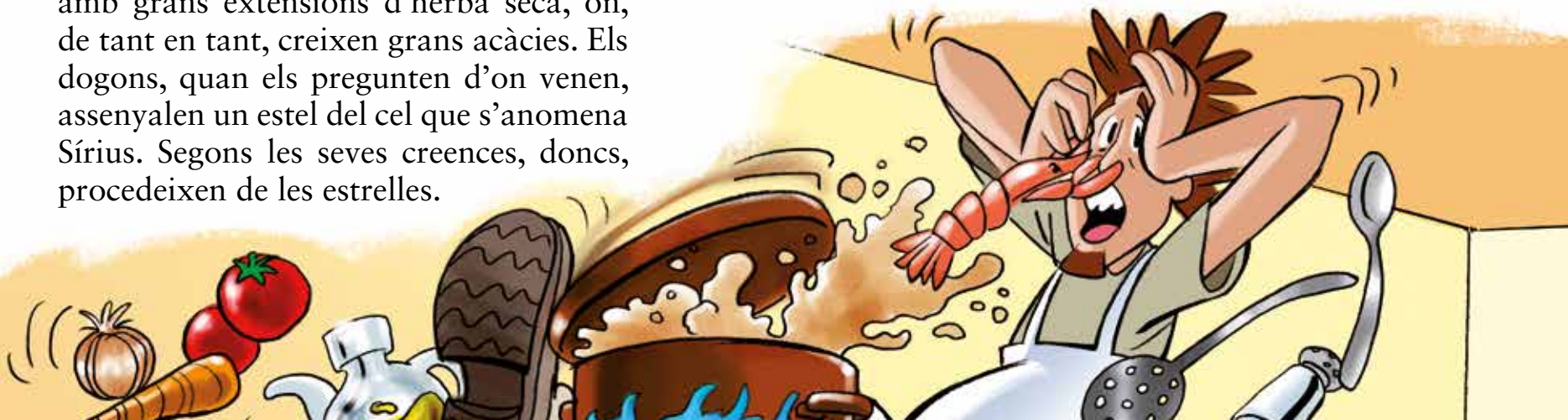
Els dogons viuen en una zona de l'Àfrica subsahariana que es diu el Sahel. És una terra força àrida, torrada pel sol, amb grans extensions d'herba seca, on, de tant en tant, creixen grans acàcies. Els dogons, quan els pregunten d'on venen, assenyalen un estel del cel que s'anomena Sírius. Segons les seves creences, doncs, procedeixen de les estrelles.

Però, llegendes a part... on s'havien ficat aquells carabassots? No podia ser que aquella gent no deixés rastre sobre la Terra!

Tot això ho rumiava mentre em feia el sopar, tot just la nit abans d'agafar l'avió cap al continent negre. De cop i volta, vaig deixar anar un xiscle agut.

—Papallones en vinagre! —em vaig exclamar perquè m'havia saltat de la cassola un escamarlà que estava fregint i m'havia pinçat el nas.

Mira, em vaig posar fet una fera. Primer l'allau, després la mosca tse-tse, en acabat la piranya i ara un escamarlà! No podia ser que la vida estigués tan plena d'entrebancs!

Estava tan atabalat que, sense voler, vaig tirar a terra la fruitera, vaig trepitjar un plàtan, vaig rrelliscar i, tot fent una tombarella a l'aire, vaig acabar aterrant al sofà de la sala. Per acabar-ho d'adobar, em va caure al cap una màscara de sacrificis australiana que tinc penjada a la paret. I en aquell moment van trucar a la porta. Cuitacorrents vaig anar a obrir. Era un venedor d'enciclopèdies que es quedà blanc; es va posar una mà al pit, se li van posar els cabells de punta, va fer un esgarip i va fugir comes ajudeu-me esclales avall. Aleshores, em vaig adonar que encara portava la màscara dels sacrificis posada...

–Cocodrils amb samfaina! –vaig renegar.

I, d'una revolada, em vaig desempallegar d'aquella carota i, remugant, vaig anar a fer la maleta per tornar a l'Àfrica.

ULLS D'HIPOPÒTAM

Àfrica! El continent negre! La terra on hi ha el desert més gran del món: el Sàhara, farcit d'escorpins i miratges, on ni tan sols tens temps de suar perquè la suor se t'evapora de seguida sobre la pell. Àfrica!, terra de hienes i xacals, de cocodrils amagats a les vores dels rius per cruspirt-te, si bades. Àfrica!, on viu la maleïda mosca tse-tse, un insecte perepunyetes que et fa dormir a la força. I el pitjor de tot: Àfrica!, on els venedors ambulants et volen devorar la cartera tan bon punt baixes de l'avió.

–Wuana, wuana, compreu zebra nana!
–Ulls d'hipopòtam, ulls d'hipopòtam!
–Llavors de l'arbre de les pessigolles!
–Tinc polsim per fer caure el nas dels enemics...

Garlaven tots aquells galifardeus intentant vendre'm la mercaderia.

–Nyus miops! Ja n'hi ha prou d'aquest color! –vaig escridassar.

Per quins set sous volia jo zebres nanes, ulls d'hipopòtam o arbres de les pesigolles?

D'una revolada, em vaig esbandir aquella gent i vaig engegar camí tot falcant-me al cap el salacot i subjectant ben fort la motxilla.

Després de fer 200 quilòmetres encabit en un autocar ple de micos i aviram, vaig començar a trescar per una estepa ajudat d'un mapa. La calor era aclaparadora. L'ull del sol era un forat de foc. Pas rere pas, vaig anar endinsant-me per l'esplanada del Seno-gondo per tal d'arribar-me a les cingleres de Bandiagara. En aquells penya-segats amagats vivien els dogons.

Mentre caminava concentrat per no perdre la senda, vaig notar que una ombra planava sobre meu. Vaig aixecar la mirada i vaig contemplar, alarmat, un estol de voltors que em seguien.

–Girafes salpebrades!

Estava clar que no podria fer la migdiada o aquelles bestioles se'm llançarien a sobre pensant que havia estirat la pota!

Ja ho té això l'Àfrica, vaig pensar, tot és exagerat. Grans deserts, grans rius, grans selves... i grans voltors que no et treuen l'ull de sobre!

Amb el puny alçat i tot dient-los el nom del porc, vaig prosseguir.

Suant la cansalada vaig arribar-me fins a un indret on pasturaven unes vaques anorèctiques.

El pastor em va saludar i tot seguit em va oferir una beguda que portava dins d'una pell de cabra. Vaig fer un tragui-nyol i gairebé em surten els ulls disparats. Allò semblava suc de pebre barrejat amb llimona!

–Pigmeus a la brasa! Ets un tarambana de la sabana!

Mira, anava a fume-li cop de salacot però vaig sortir corrents fins que vaig fer un bon glop d'aigua al riu.

De cop i volta alguna cosa em va oprimir el turmell. Vaig mirar-me'l i vaig descobrir una cria de cocodril que s'hi entretenia rosegant-lo. Vaig agafar un tronc per atonyinar-lo amb la intenció de convertir-lo en un moneder. Però vaig aturar-me perquè no m'agraden els cinturons i sabates fets amb animals salvatges... i perquè em va començar a perseguir amb la bocota oberta la mare cocodril d'aquell cadell golafre.

Quan vaig estar sa i estalvi, enfilat dalt d'un arbre, em vaig preguntar ben empi-pat per què havia vingut a l'Àfrica. Als documentals de la televisió tot es veu molt maco: girafes passejant, gaseles saltironant, hipopòtams banyant-se... Tot molt idíl·lic! Però la realitat era molt diferent!

Diuen que antigament hi havia lleons i girafes per tot el nord d'Àfrica però que els romans, amb la dèria dels espectacles del circ, els van exterminar. Quins uns, aquells romans! I només hi havien deixat la morralla: mosques que piquen, llan-gardaixos que m'ensenyaven la llengua burletes, voltors famèlics...

